

Almeers Dictée 2009 (auteur: Robin Raven)

1. Wie vreest Almere? Het contemporaine organisme dat implodeerde van amoëbe tot adolescent? Zeeën van naïevelingen blèren over onze miraculeuze conceptie: wij zijn een lethargische forensenstad, ongecoördineerde bourgeoisie, het Antarctica van Nederland.

2. Waarom mogen wij onze queeste niet met coulance voltooien? Andere metropolen hebben een evolutionaire odyssee achter de rug, gedweeë na-aperij. Ons laboratorium moest onmiddellijk een kant-en-klaarpakket afleveren.

3. Akkoord, ons oeuvre kent echecs en mysteriën. Denk aan het monstrueuze podium op de Grote Markt, afgevoerd zonder requiem. Een disproportioneel gedrocht, volgens velen tweërlei uitlegbaar: een guillotine of carrosserie.

4. Maar daar springt ons lumineuze stadslogo uit de coulissen. Een linguïstische creatie die voor comités, commissies en andere haviken en lomperiken overkomt als een ridicule abstractie, maar die ik erken als een appetijtelijke code. De hiërogliefen zijn herkenbaar als rood-wit-blauw en daarnaast vormen zij een exquise labyrint van transcendente schoonheid.

5. Ons stadscentrum is een ingenieuze cantate van dialectische perfectie, een hybride constructie. Perplexe bezoekers vergapen zich dagelijks aan de renaissancistische kantelen en colonnades. Wie na perceptie de boel blijft versjteren als een dilettante chagrijn, moet tête-à-tête toegesproken worden door een musculaire pugilist.

6. Almere is een hybride mozaïek met feeëriëke festivals waar u bedwelmd raakt door smeuïge beelden en geluiden. Bij ons vindt u alles: Curaçaose steeldrums, receptuutwisselingen in het Sranantongo, devote boeddhisten, Oekraïense balalaïka's en voor de Jordanezen een pikketanissie en oer-Hollandse accordeons.

7. Almere is geen déjà vu, maar een viriele assemblage zonder karikaturale pandjes of weeë musea vol antiquiteiten. Ons bestaansrecht ontlene wij niet aan favoriete herinneringen, dat maken wij zelf. Nederland is illusoir verleden, Almere een fluorescerende groeisteen.